

rente og om Foranstaltninger til Boligbyggeri o. s. v., og dertil søgte den højtærede Minister netop Penge gennem disse Forslag. Jeg vil sige, at det er at stille større Fordringer til Oppositionen i Retning af Tillid til Ministeriet, end Ministeriet og dets Tilhængere, medens de Radikale, støttede af os, var ved Magten, ydede, thi vi har jo endnu ikke set disse Forslag paa Tingets Bord. Vi ved ikke, hvorledes Forslaget om Aldersrente og de andre Lovforslag kommer til at se ud; og i hvor stor Udstrækning vi vil ofre Skatter paa disse Love, beror paa, hvorledes de bliver, thi man kan jo bruge den samme Betegnelse for Lovforslag af vidt forskelligt Indhold og af vidt forskellig Betydning. Derfor synes jeg, at naar den højtærede Minister vil have Penge til Love, som ikke en Gang er forelagte, om hvilke vi ikke ved, hvad de vil koste, og hvis Principper vi ikke kender, er det at trække store Veksler paa vor Elskværdighed.

Den højtærede Minister kunde ikke gaa med til at give større Fradrag for hver enkelt Skatteyder og heller ikke større Børnefradrag end det, der er i Øjeblikket. Det var nærmest af principielle Grunde: det hørte hjemme paa et Forslag om en endelig Ordning af hele vort Skattevæsen. Det er jo en nem Maade at slippe udenom Spørgsmaalene paa at henvise dem til en saadan almindelig Skattereform. Men Forhøjelsen af Fradraget ved Ejendomsskyld var der ikke noget i Vejen for. Principielt kan jeg ikke se, at der er stor Forskel paa skattefrit Afdrag for den enkelte Ejendom og skattefrit Afdrag for den enkelte Person og hans Børn. I det ene Tilfælde har den højtærede Finansminister — og det takker jeg ham i øvrigt for — været villig til at fravige Princippet; da var det ikke nødvendigt at vente til den almindelige Skattereform, det kunde udmærket godt gennemføres paa en midlertidig Skattelov; men naar den højtærede Minister kan bryde Princippet i det ene Tilfælde, vil jeg henstille til ham under Forhandlingerne i Udvalget at overveje, om han ikke ogsaa kunde bryde det i det andet Tilfælde; thi det er virkelig nødvendigt og formaalistjenukt at bryde det, da det virker i højeste Grad uretfærdigt. Jeg nævnte allerede i Gaar, at hvis vi ikke faar forhøjet Fradraget for Personer, vil det i adskillige Kommuner, hvor man er nogenlunde human med Alderdomsforsørgelsen, komme til at betyde, at de alderdomsunderstøttede kommer til at betale Statsindkomstskat af flere Hundrede Kroner. Saaledes er Forholdet, og det var ikke Hensigten i 1903. Da Pengenes Værdi er betydelig mindre i

Øjeblikket, vil det i Virkeligheden sige, at man derved, at man ikke vil nedsætte Fradragene, har inddraget som Skatteydere en Mængde Mennesker med smaa Indtægter, langt udoover, hvad man vilde og gav Udtryk for i Loven af 1903. Den højtærede Minister sagde, at han vilde ikke røre ved det, han kaldte Bommen for de kommunale Ejendomsskatter; den skulde have Lov til at blive, som den var. Det maa blive en Sag for sig; den højtærede Minister kan jo sige: Det vil jeg ikke røre ved, før vi faar den kommunale Beskatning til Revision. Men saa synes jeg heller ikke, den højtærede Minister har Ret til at henvise til, at hvad Staten slipper som Ejendomsskatter, kan Kommunerne udnytte, thi saa kan Kommunerne ikke komme til at udnytte det. Kommunerne er jo henviste til at benytte det Procentforhold mellem de personlige Skatter og Ejendomsskatterne, som er fastsat, medmindre Amsraadene vil give Tilladelse til at hæve Bommen; men da blot et lille Mindretal i Amsraadet kan bestemme, om dette maa ske, vil det sikkert i de allerfleste Tilfælde betyde, at Kommunerne ikke faar Lov til at hæve Bommen, og saa er Anvisningen paa at benytte Ejendomsskatterne, som Staten giver Slip paa, ikke meget værd. For øvrigt gjorde det ærede Medlem Hr. Korsgaard sig skyldig i en Fejltagelse her, idet han sagde, at naar nu Ejendomsskatterne steg i Kommunerne, fik de ogsaa mere at betale til Kommunerne (*Korsgaard*: I nogle Bykommuner!). Ja, i nogle enkelte maaske; men i et Flertal af Bykommunerne og for alle Sognekommunernes Vedkommende er det paa Forhaand fastsat, hvor stor en Procentdel der skal falde paa Ejendom, og hvor stor en Del der skal falde paa Personer; og jo højere Ejendomsskylden stiger, desto mindre bliver forholdsvis den Promille, der skal svares, saa det gør i og for sig ingen Forskel.

Maa jeg sige med Hensyn til den paa-gældende Enke, at i al Almindelighed, naar der er Tale om en Enke, om hvem man kan forudsætte, at hun bliver daarligere stillet ved Mandens Død, og hvor det drejer sig om mindre Indtægter, synes jeg, det er meget rigtigt og overordentlig humant af Landsoverskatteraadet at fortolke det saaledes, at hun kun skal svare Skat af Halvdelen af den Indtægt, Manden har haft i det foregaaende Aar. Men i det Tilfælde, jeg nævnte før, blev den Skatteindtægt, som endda blev tilbage efter Landsoverskatteraadets Revision, 222 000 Kr., og det siges udtrykkelig i Kendelsen, at ved den efter hans (Mandens) Død følgende Ligning bø